

Στη διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου, οι Γερμανοί στρατιώτες που πολεμούσαν στις μάταιες μάχες των χαρακωμάτων συχνά βρισκόντουσαν υπό την επήρεια ουσιών ώστε να μπορούσαν να ξεπερνούν το φόβο, την πείνα, το κρύο. Κυριαρχεί η άποψη ότι ήταν μια παραλλαγή του γνωστού πια MDMA ή μεθυλενοδιοξυμεθαμφεταμίνη ή ακόμα πιο γνωστού ως E, ως X, ως XT C ή ακόμα πιο καθημερινά «έκσταση».

Το MDMA λέγεται ότι συντετέθη για πρώτη φορά το 1898 στα γερμανικά εργαστήρια Merck. Εκείνους τους στρατιώτες τους αποκαλούσαν και Menschenmatetial, δηλαδή «ανθρωπούλικό».

Ο όρος αναφέρθηκε για πρώτη φορά από τον φαρμακοποιό συγγραφέα Heinrich Theodor Fontanes το 1854, αλλά χρησιμοποιήθηκε τόσο από τον Karl Marx στο «Das Kapital» όσο και από τον Adolf Hitler στο «Mein Kampf». Επίσης τον χρησιμοποίησε και ο Franz Kafka στο αφήγημά του «Beim Bau der Chinesischen Mauer».

Σχεδόν ενενήντα χρόνια μετά το πέρας του πρώτου μεγάλου πολέμου, στο βιβλίο του Gomo

rra

,

έναν καταγισμό φρικτής αλήθειας,

ο

Roberto

Saviano

,

διηγείται τις συνθήκες εργασίας δεκαπεντάχρονων παιδιών. Υπό την επήρεια

MDMA

,

οπλισμένα, θωρακισμένα με αλεξίσφαιρα γιλέκα, έχουν την ευθύνη διακίνησης ναρκωτικών

στην Νάπολι. Περιγράφει τη σκηνή που τους συνάντησε μετά το τέλος

της νυκτερινής βάρδιας, κατά τη διάρκεια ενός γεύματος σε πιτσαρία.

Η παρατηρητικότητα του συγγραφέα αιχμαλωτίζει, το θάρρος του να βάλει το μαγνητόφωνο στο κέντρο του τραπεζιού καθλώνει και η γραφή του μετατρέπεται σε ομολογία αποτυχίας όλης της ανθρωπότητας. Ανάμεσα σε πιτσιρικάδες με την πρώτη υποψία από γέμι στο παιδικό τους πρόσωπο, που ρουφούσαν απίθανες ποσότητες υγρών καθώς η κατανάλωση MDMA αφυδατώνει, ο Saviano αποκαλύπτει με τρόπο σπαραξικάρδιο τους σύγχρονους σκλάβους, τους σημερινούς στρατιώτες, τους αυριανούς νεκρούς, το σκοτεινό πρόσωπο της δύσης, την απάνθρωπη βάση της τρέχουσας κοινωνικής διαστρωμάτωσης.

Επειδή όμως όλα δείχνουν, ό,τι η εποχή του «no pasaran» και του «venceremos» των εξεγερμένων ομάδων έχει παρέλθει, για τους ίδιους λόγους και όπως ακριβώς έχει εξαφανιστεί ο συλλογικός πλούτος, ή ακόμα χειρότερα η συλλογική ισορροπία, το καθήκον της αντίστασης γίνεται ακόμα πιο δύσκολο, ακόμα πιο άχαρο. Γίνεται ατομικό. Έτσι η κορυφαία αποστολή κάθε συνειδητού πολίτη είναι να μη μετατραπεί σε

m
enschenmatetial
, να μην παρασυρθεί , να μην υποκύψει σε οτιδήποτε τον απομακρύνει από κάθε ανθρώπινη υπόσταση.

Ενδεχομένως να ακούγεται ουτοπικό, ειδικά σε αυτή την εποχή της ύφεσης, αλλά οτιδήποτε άλλο είναι περισσότερο από εφιαλτικό και κάνει το μέλλον ακόμα πιο άδηλο, ακόμα πιο ζοφερό.

Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Car & Driver τ. 228, 12^{ος} 2008